

KUÇÜK KEMANCI

ELEANOR H. PORTER

Yamaçtaki Ev

Karşıdaki dağın yamacında, seyrek ağaçlar arasında, bir dağ evi görülüyordu. Arkasındaki kayalar ise evi kuzey rüzgârlarından koruyordu. Dağın diğer yüzünde otlaklar, onların bitiminde de bodur çam ağaçları uzanıyordu. David, manzaraya bakmaya doyamıyordu. Mavi bir göle köpüklerle dökülen ırmak ve küçük tepeler; tepelerin arasında sıralanan dağlar...

Mevsim yazdı. Şömine yanmıyordu. Evin etrafında sessizlik vardı. Kaba eşyalarla dolu evde bir kadının varlığını gösteren işlemeli yastıklara, perdelere rastlanmıyordu. Etrafta dağınık duran kitaplar, bir masa, iki nota sehпасı ve masada iki keman bulunuyordu. Biraz sonra odada aceleci birinin ayak sesleri duyuldu:

– Baba!

Fakat karşılık yoktu.

– Baba, diye yeniden seslendi.

– Haydi baba! Kalk artık, sabah oldu.

Adam yavaşça iki minik kolun kuvvetiyle kalktı. Titremeden duvarda asılı duran fotoğrafları indirdi, dikkatle sardı. Çekmeceye yerleştirdi. Sonra yol çantasını bulup içine biraz yiyecek, birkaç çamaşır yerleştirdi. Odanın şurasına burasına atılmış birkaç notayı da koydu.

Kapının eşiğinde duran David, babasının yaptığı işleri dikkatle izliyordu. Biraz sonra titrek, hafif bir sesle sordu:

– Baba, nereye gidiyoruz?

– Geriye dönüyoruz yavrum, geriye...

– Patates ve yumurta aldığımız köye mi gidiyoruz?

– Hayır, hayır yavrum. Bu kez o yöne değil. Vadiye ineceğiz...

– Vadiye mi? Benim vadime mi? Şu gümüş gölün bulunduğu vadiye mi?

– Evet ama orada durmayacağız. Daha uzaklara gideceğiz, daha uzaklara...

Yaşlı adam düş görmüş gibi konuşuyordu. Bu sırada elinde tuttuğu fotoğraflara baktı. Diğer fotoğraflarla beraber çekmeceye koyduğu bu fotoğraf bir nota yaprağının altından kaymıştı. Bu, çok güzel bir kadın fotoğrafıydı. David, fotoğrafa şaşkın şaşkın bakıyordu. Sonra birden:

– Baba, bu kim, diye sordu.

Yaşlı adam cevap yerine, oğluna uzun uzun baktı ve gülümsedi. Sonunda:

– Ah, David, dedi. Seni ne kadar sevecekler! Ama senin de şıarmaman gerek. Söylediğim şeyleri aklında iyi tut. Olmaz mı?

David, sorusunu bir daha tekrarlardı. Ama bu sefer babası, küçük çocuğun anlayamayacağı bir şeyler mırıldanarak, elinde tuttuğu kadın fotoğrafını izlemeye devam etti.

İki keman kutusu ile çanta, kapının yanında duruyordu. Kahvaltılarını yaptıktan sonra babası:

– Çabuk olalım yavrum, istasyona varmamız için çok yolumuz var.

– İstasyona mı? Demek trene de bineceğiz.

Artık David'in uyku sersemliği dağılmıştı. Babası ona kısa bir evet ile karşılık verdi.

Kahvaltı bitmiş, tabaklar yerine konmuştu. Odaya uzun uzun göz gezdirdikten sonra çantasını sırtına alarak kapıyı açtı. Kapının eşiğini atlayan yaşlı adam, içini çekti. Ama David buna dikkat etmemişti. O, her sabah yaptığı gibi güneşin doğuşunu izliyordu.

– Baba, ne olursa olsun buradan gitmeyelim. Burada kalalım...

Sabahın güzelliklerini içine çekecekmiş gibi derin derin soluk aldı. Yaşlı adam:

– Gitmemiz gerek David. Haydi gel bakalım, diyerek evin batı tarafında bulunan çimenliğe doğru yürüdü. Bu yol, ağaçların arasından zor seçiliyordu. Ama yaşlı adam yolu bulmakta zorluk çekmedi.

David, heyecan içinde, sevinçten hopluyor zıplıyordu. Çeşit çeşit ağaçlar... Güneş... Şırıldayan su... Kaçışan ürkek hayvanlar... Bütün bunlar onun dostlarıydı. Ama babası nedense sevinmiyor ve gülmüyordu.

Babası korkuyordu; başaramayacağı bir işe başlamıştı. Çok geç de olsa buna inanıyordu. Çanta ağır geliyor, yan tarafında duyduğu ağrı dayanılmaz bir işkence halini alıyordu.

Yaşlı adam onu bir yaprak yığınının arkasına atmış ve kesik kesik şunları söylemişti:

– Oğlum, çantayı daha fazla taşıyamayacağım. Aslında içindekiler pek işimize yaramaz. Akşamüstü nasıl olsa vadiye varırız.

David gülerek:

– Doğrusu, ona ihtiyacımız yok, dedi.

Bütün yüreği ile güldü. Gerçekten de, ne çantaya ne de eşya benzerine ihtiyaçları vardı. Şimdi dağın eteğindeydiler. Az sonra, otluklarla kaplı bir yola girdiler. Akşama doğru yavaş yavaş inmeyi sürdürdüler.

David, artık vadiye geldiklerini anlamıştı. O da artık gülmüyor, babasına korku ile bakıyordu. Babası, bu uzun yolculukta pek az konuşmuştu. Adam çabuk yürüyordu. Ama David, her adımın ona sıkıntı verdiği-ne ve soluğunu tıkadığına dikkat etmişti...

Yolda, arada bir insanlara rastladılar. Ama hiç kimse kemanlarını omuzlamış yaşlı adam ve çocuğa dikkat etmedi.

Birdenbire, yaşlı adam sendeledi ve yere yığılıverdi.

David korkuyla babasının yanına çöktü:

– Neyin var? Baba, neyin var?

Adam karşılık vermedi:

– Baba lütfen cevap ver, neyin var? Bana bak, baba!.. Ben David oğlum.

Yaşlı adam güçlkle oturdu ve çocuğuna dikkatle baktı. Sonra elini cebine soktu ve bir şeyler çıkardı.

Önce bir cep saati çıkardı. Bu çok güzel bir saatti. Sonra elini tekrar cebine soktu. Bu kez de avuç avuç altınlar çıkardı. Hepsini yere boşalttı.

– Bunları al... Onları sakla... David, onları sakla ve artık git, ben yürüyemeyeceğim.

Bütün bunlara şaşırın çocuk:

– Yalnız mı? Sensiz mi, diye bağırdı. Ama babacığım, bunu yapamam, yolu bilmiyorum. Sonra, senin yanında kalmam daha iyi...

Bunları söylerken fildişi minyatürlü saati ve altınları cebine koydu:

– Beraber gitmeliyiz.

Bu sırada yolun dönüm noktasından tek atlı bir araba çıkıverdi. Arabacı yolun kenarına oturmuş yaşlı adamla çocuğa hakaret dolu bir bakış fırlattı. David, babasına doğru eğildi. Babası ellerini cebine sokarak kurşun kalemle, takvimli bir not defteri çıkardı. Oradan bir sayfa kopardı. Güçlkle yazmaya başladı.

David içini çekti, yorulmuş ve acıkmıştı.

Olanlardan hiçbir şey anlamıyordu. Galiba kötü bir şey, korkunç bir şey olacaktı. Ama bu korkunç şeyin ne olduğunu bir türlü kestiremiyordu.

David anlamıştı, yukarıdan büyümlü bir düş ülkesine benzeyen vadi, meğerse gerçekte ıssız, iç karartan bir toprak parçasından başka bir şey değilmış... Çocuk ayağa kalktığı zaman yaşlı adam, defterinden bir sayfa daha kopartmıştı ve yazmaya koyulmuştu. Çocuk bu sırada az ilerde bir evin ışıklarını fark etti. Çabucak eve doğru yürüdü ve kapıyı çaldı.

Uzun boylu, somurtkan bir kadın kapıyı açtı ve sordu:

– Kimsin sen, ne istiyorsun?

David dağda babasının rastladığı her kadına yaptığı gibi saygıyla şapkasını çıkardı:

– Günaydın Bayan. Adım David, diye kendini kadına tanıttı. Babam yolda çok yoruldu. Biraz önce şuraya düşüp kaldı. Eğer sizi rahatsız etmezsek bu gece burada kalmak istiyoruz.

Kadın, David'i dikkatlice süzdükten sonra elbisele-
rinin eskiliğine baktı. Sonra gözlerini yolun diğer tara-
fına, boylu boyunca yere uzanmış adamın karanlıktaki
gölgesine dikti. Kızgın bir şekilde bağırarak:

– Rahatsız etmeyecekmış! Güzel doğrusu! Bana bak
çocuk, biz evimize başiboşları almıyoruz, dedi. Daha
sonra da çocuğun yüzüne kapıyı kapattı. Artık gözle-
rini açma sırası David'e gelmişti.

Elini tekrar kapının tokmağına götürdü. Bu kadına
söyleyeceği birçok şeyi vardı. Kapı yeniden açıldı.
Kadın daha kaba bir ses tonuyla:

– Küçük, dedi. Aç isen sana biraz ekmek ve süt
getirebilirim. Almak istersen arka kapıya gel!

Kadın kapıyı yeniden kapadı. Babası, orada yor-
gun ve hasta yatıyordu. O olmasa, kadının istemeden
vereceği yiyecekleri almayacaktı. Hayır, bunları geri
çevirmemeliydi. Başı önünde, bitkin bir halde evin
arka kapısına doğru yürüdü.

Kadının uzattığı ekmeği ve süt kabını aldı. Birdenbire
aklına, babasının küçük bakkal dükkanından alışveriş
yaptığı zaman para verdiği geldi. Cebinden bir altın
çıkartıp kadına gülümseyerek uzattı.

– Bunu alınız, verdiklerinize karşılık kabul ediniz,
dedi.

Kadın, kendisine uzatılan parayı iyice inceledi. Daha yakından görmek için biraz daha eğildi. Gözlerine inanamıyordu. Başını kaldırırken öfke dolu bir sesle:

– Bir altın ha! Bir altın! Öyle ise sen hırsızsın! Yalnız bir başıboş değil, bir hırsız! Anlıyorum, bunlara hiç gerek yok.

Çabuk bir hareketle çocuğun elindeki süt kabı ile ekmeği aldı.

Sanki bir yumruk yemiş gibi, David'in başı dönme-ye başladı.

David, öfkesinden ne yapacağını bilmez halde geri döndü. Orada daha fazla durmadan babasının yanına koştu.

– Baba gel! Buradan kaçalım! Gidelim, diye bağırdı.

Sesi o kadar telaşlıydı ki, hasta adam, çabucak ve bilinçsiz bir halde ayağa kalktı. Titrek elleriyle yazmayı sürdürdüğü kâğıtları cebine koydu.

Yaşlı adam:

– Peki oğlum, şimdi daha iyiyim. Yürüyebilirim, dedi.

Ağır ağır beş on adım attılar. Bu sırada yanlarından bir araba geçiyordu. Arabanın içinden biri:

– Hey! Köye mi gidiyorsunuz, diye bağırdı.

David, aceleyle:

– Evet efendim, dedi.

Bu köy nerede idi? Hiç bilmiyordu. Yalnız istediği tek şey kendisine hırsız diyen şu kadından hemen uzaklaşmaktı. Şimdilik başka bir şey düşünecek durumda değildi.